

NEOBYČEJNÁ DOBRODRUŽSTVÍ

román

DANIEL WALLACE

Autor zfilmovaného bestselleru *Velká ryba*

**NEOBYČEJNÁ
DOBRODRUŽSTVÍ**

**DANIEL
WALLACE**

2017

Copyright © 2017 by Daniel Wallace
Translation © 2017 by Jitka Šišáková

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu EXTRAORDINARY ADVENTURES,
vydaného nakladatelstvím St. Martin's Press, New York 2017
přeložila Jitka Šišáková
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redaktorka: Petra Biache
Korektorky: Iveta Muchová a Karla Bedrlíková
Sazba písmem Minion Pro: Rajka Marišinská
Ilustrace obálky: Kateřina Coufalová
Grafické zpracování obálky: Rajka Marišinská
Vydání první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v říjnu 2017

ISBN 978-80-7498-237-8

Z určitého bodu již není návratu.
Tohoto bodu je třeba dosáhnout.

- *Franz Kafka*

DEN 1

Dozvěděl se to těsně po večeři. Byl podvečer 8. dubna, slunce zrovna zapadalo za blok C a jeho oranžová záře pomaloučku bledla, jako když propíchnete žlutek a ten se pomalu rozlévá do bílku. Volala mu zástupkyně společnosti Neobvyčejná dobrodružství.

„Ráda bych hovořila s panem Edselem... Bronfmanem?“ řekla tázavě. „Nevím, jestli jsem si jméno zapsala správně.“ Na hlase bylo poznat, že už samo to jméno ji otravuje a unavuje. „Mám tady Bronfman nebo... Branfmon.“

„Edsel Bronfman,“ řekl Edsel Bronfman opatrně, jako kdyby třeba opravdu Edsel Bronfman být nemusel anebo měl strach to přiznat. Čekal, co řekne žena dál. Čas se zničehonic natahoval k prasknutí a Bronfman se připravoval na nejhorší. Něco se stalo máti, možná ho vyhodili z práce nebo mu volá jeho doktorka, u níž byl minulý týden na prohlídce, a třebaže ho tehdy ujistila, že je naprosto zdrav – *zdráv!*, tak teď nejspíš přišly výsledky rozboru krve a našla mu v nich něco špatného. Moc špatného. *Je vám čtyřiatřicet, řekne, dalo se to čekat. Je obdivuhodné, že jste se s vaší diagnózou tolika let vůbec dožil.* Představovat si nejhorší možné scénáře uměl Bronfman mistrně od raného dětství.

Ale tentokrát to dopadlo jinak. Ve sluchátku slyšel zpozvzdálí plno dalších tlumených ženských a mužských hlasů, elektronické pípání, bzučení a praskání. Po dálnici kolem jeho bytového komplexu se s rachotem prohnal nákladák, až sebou Bronfman trhl. Už si na to pomalu zvykal. Nebo si to aspoň namlouval.

A pak se zase ozvala ve sluchátku operátorka.

„Jmenuji se Carla D'Angelová, jsem operátorka číslo 61217 a volám vám jménem společnosti Neobyčejná dobrodružství, pane Bronfmane. V rámci zlepšování kvality služeb je náš hovor monitorován. Doufám, že na mne máte chvíli, pane Bronfmane, protože vás chci potěšit velmi dobrou zprávou.“

To ho zaskočilo. Něco takového mu asi ještě nikdy nikdo neřekl.

„Dobrou zprávou?“

„Velice dobrou. Vyhrál jste!“

Nadšení, které vložila do poslední věty, působilo sice trochu nuceně, ale zhostila se toho celkem se ctí. Mluvila hlubokým chraplákem kuřačky a maličko mu připomínala máti, dokud kouřila krabičku denně a měla díky tomu hlas hodně podobný. V několika okamžicích odmlky, než se stihl vzpamatovat a zareagovat na radostnou zprávu, zaslechl Edsel Bronfman čtyři nebo pět hlasů v pozadí, které sdělovaly totéž: *Vyhrál jste! Vyhrála jste! Vyhrál jste!*

„Co jsem vyhrál?“ zeptal se. „A v čem? Nevím, co máte přesně na mysli.“

„Ano,“ prohlásila, což mu moc nepomohlo. Zdálo se, že to operátorka čte z nějakého manuálu. „Vyhrál jste víkend v Destině na Floridě v apartmánovém komplexu Sandscapes. Máte

NEOBYČEJNÁ DOBRODRUŽSTVÍ

ubytování na celý víkend zcela zdarma, a to včetně kontinentální snídaně. Vaší jedinou milou povinností bude absolvovat krátkou hodinovou prezentaci o Sandscapes a o krásách floridského městečka Destin. Jde o naprosto neodolatelnou investiční nabídku bydlení, pane Bronfmane. Chceme, aby se Destin stal i vaší destinací a abyste na vlastní kůži okusil úžasné výhody a luxus, které Sandscapes nabízí. Místo je skutečně neobyčejné, to vám zaručuji, a prožijete tam neobyčejné dobrodružství. Proto se i naše společnost jmenuje Neobyčejná dobrodružství.“ Dlouze a smutně se nadechla.

„Pořád nechápu,“ řekl. „Jak jsem to vyhrál?“

Otočil se zády k zapadajícímu slunci a přešel do kuchyně. Na jednoduchém dřevěném stole leželo pár posledních špaget s červenou omáčkou a pomalu tuhly do pevného, trochu lepkavého skupenství, které vzdáleně připomínalo plastické modely pokrmů z reklamních tabulí před některými restauracemi. Na lince vedle sporáku ležela krabice křupek Cheerios, sáček instantní rýžové kaše a televizní program.

„Jak?“

„Ano. Jak?“

Ne že by ji Bronfman z něčeho podezíral, ale spíš pořád nevěřil svým uším. Za celých dlouhých čtyřiatřicet let svého života nevyhrál nikdy nic. Ačkoliv je pravda, že se o to nikdy ani nepokusil.

„Copak vy jste nikde nehodil vizitku do takové velké skleněné nádoby?“ podivila se a konečně to vypadalo, že mluví sama za sebe. „Stávají třeba v restauracích, jídelnách, na barech a tak dále.“

„Já nevím,“ odvětil. „Možná.“ Asi ano. V lahůdkářství,

kam chodívá jednou, dvakrát do měsíce. Stála tam sklenice s různými vizitkami a on do ní přihodil svou. Nejspíš to tak opravdu bylo.

Navzdory vrozené nedůvěřivosti se Bronfmana začínalo zmocňovat vzrušení.

„Takže vy říkáte, že z té nádoby vylosovali zrovna moji vizitku? Ze všech vizitek?“

„Ano, vylosovali tu vaši,“ přisvědčila.

„Páni!“ vydechl. Začínalo mu docházet, že skutečně něco vyhrál – něco zadarmo, něco, co si nezasloužil ničím jiným než tím, že chodí po světě. „To je úžasné.“

„Já vím,“ řekla. „Zní to jako splněný sen, vidíte?“ Nezasmlála se náhodou? Ne. Nebo možná ano. Asi by měla. Protože i když věděl, že takhle může vyhrát celkem kdokoli a s jeho osobou to konkrétně nemá co do činění, bylo mu to jedno. Mohli vytáhnout docela jinou vizitku. Člověk může i v takovéhle soutěži prohrát, ale on neprohrál. *Vyhrál*. I takové maličkosti určují váš život: náhodné telefonáty, letáky ve schránce, inzeráty na nástěnce v kuchyňce v práci, kýčovitě reklamy u silnice. On sám teď bydlí v *Královském zátiší* jen proto, že si všiml křiklavého poutače slibujícího *První měsíc zdarma!* Pravda, *Královské zátiší* nepředstavuje úplně nejbezpečnější bydlení v Birminghamu, protože se tady v okolí dějí i dost ošklivé věci, a není ani nejtišší. Hned vedle vede jeden z průtahů městem a asi sto metrů odsud je za alejí schovaný psí útulek. A ti psi tedy umí výt, jak zákon káže, klidně až dlouho do noci. Ale stejně: *měsíc zdarma?* Vychutnával si svůj měsíc života zdarma a několikrát denně si na to vzpomněl, hlavně když kolem projížděly ty nákladáky: *Bydlím tady zadarmo*. Ve schránce měl většinou samé obálky adresované *současnému*

NEOBYČEJNÁ DOBRODRUŽSTVÍ

nájemci, ale to bylo jedno, protože on skutečně byl tím nájemcem, a tak je bral za svou osobní poštu, jako by je dostával na svoje jméno. Těšil se na ně a radostně si je četl. Kdekdo pro něj měl nějakou zvláštní nabídku.

„Takže já mám za úkol jen to,“ ujišťoval se Bronfman, „přijet na Floridu, ohlásit se v Sandscapes a dostavit se na hodinovou prezentaci. Žádný jiný háček v tom není?“ Cítil, že se na to musí zeptat, protože všechno má vždycky nějaký háček. Ale Carla D'Angelová tvrdila, že ne a že skutečně má jen přijít na tu krátkou prezentaci, o které mluvila.

„Bude to vážně zážitek,“ řekla.

„Asi ano.“

„Destin je krásné místo. S partnerkou se vám tam...“

„Počkat,“ zarazil ji. „Moment. S jakou partnerkou?“

„Vyhráváte pobyt pro dva – pro vás a vaši partnerku. Manželku, přítelkyni... nebo pochopitelně přítele, prostě kohokoli.“

„Ale já žádnou partnerku ani partnera nemám,“ odušil.

Bronfmanovi neuniklo, že se zarazila, a v pauze uslyšel ve sluchátku vzdálený ženský hlas, jak říká: *Blahopřeju!* „Bylo to napsané na té nádobě, pane Bronfmane,“ pokračovala. „Nabídka platí pro vás *a jednu doprovodnou osobu*. Někdo musí jet s vámi.“

„Proč? Proč musím mít doprovodnou osobu? Tomu nerozumím.“

„Já vlastně taky moc ne.“ Všetečnými otázkami ji zaháněl do úzkých. Chtěla to už mít za sebou, odejít domů, zapnout si televizi a jít spát. „Jsem tady jen od telefonování. Ta pravidla vymýšlí někdo jiný. Asi se ty apartmány takhle líp prodávají, protože je spíš koupí manželé než člověk, který žije sám.“

„Aha,“ povzdychl si, „takže je v tom přece jen háček. A pořádný.“

„Promiňte, prosím?“

„Že je v tom háček. A vy jste přitom tvrdila, že v tom žádný není.“

„Ale to bylo napsáno už na té nádobě, černé na bílém, pane. Pro dva. Ale že je to háček, tam napsáno nebylo, takže to vlastně žádný háček není.“

„A další podmínky? Musím měřit aspoň dva metry a být kudrnatý blondák?“ Bronfman měřil přesně 178 centimetrů a vlasy měl rovné, hnědé a česal si je na patku s pěšinkou vlevo.

„Ne,“ vzdychla si. „Ale...“

„Co?“

„Přece jen ještě něco. Výherce musí cenu uplatnit do určitého data. Ve vašem případě je to 26. června. 27. června nabídka vyprší.“

„Carlo,“ vzdychl trochu zoufale, protože silněji dávat najevo zoufalství neuměl. „Moc se vám omlouvám, ale tohle je přece další háček.“

„Ale to bylo taky napsáno na té nádobě, pane Bronfmane! Já nevím, co vám na to mám říct. Prostě musíte mít partnera nebo partnerku a uplatnit výhru někdy během příštích – moment spočítám to – sedmdesáti devíti dnů. Tak to prostě je.“

Úplně viděl, jak Carla horečně uvažuje. Když se zase ozvala, měla vlídnější tón. „A nenašel by se přece jen někdo, koho byste mohl vzít s sebou?“

„Jste hodná,“ řekl, „ale nikdo mě nenapadá.“ Při pomyslení, že ho doopravdy nikdo nenapadá, se v duchu ošival – bylo to kruté, ale nedalo se nic dělat. Rád by si někoho našel,

NEOBYČEJNÁ DOBRODRUŽSTVÍ

ale když si představil, kolik úsilí by ho to stálo, raději se do toho nepouštěl. To už bylo moc daleko za vraty, jak říkávala jeho máti – i když těžko říct, jak daleko za vraty si ho uměla představit. Bronfmanovi ztěžkly nohy, jako by je měl z olova. „Aspoň ne teď. Nemám nikoho, s kým bych si troufnul strávit celý víkend v apartmánu u moře. To je vážná věc.“

„Jasně,“ odušila Carla. „Člověk s sebou nemůže vzít jen tak někoho. Na druhou stranu tam toho druhého zase líp poznáte, než uděláte nějaký další důležitý krok.“

„To je fakt,“ řekl a předstíral, že o tom uvažuje. Jenže ono nebylo koho poznávat, natož s ním plánovat nějaké důležité kroky, a to nejen teď, ale vlastně, upřímně řečeno, ani dřív. Neznal ani nikoho, o kom by mohl teoreticky uvažovat a pak ho třeba zavrhnout. Tedy vyjma své máti. Zítřka bude mít narozeniny a byl by to skvělý dárek. Ale takovou partnerku si v Neobyčejných dobrodružstvích určitě nepředstavovali, to bylo jasné i Bronfmanovi. A on už vůbec ne. Chtěli, aby s sebou vzal někoho, s kým má *vztah*, a Bronfman nikoho takového neměl. Před čtyřmi lety si dvakrát vyšel s jistou Cheryl Jonesovou, nejdřív na večeři a pak na bluegrassový koncert do Jeffersonova parku. Jenže během koncertu ji začaly strašně štípat muchničky a bylo po romantice. Před třemi lety šel na schůzku se sestrou Mikea McFeea, který pracoval na oddělení pohledávek. Jmenovala se Courtney. Ostříhaná byla stejně jako Bronfman ve třetí třídě – na tak krátkého ježka, že jí byly vidět na hlavě pupínky. Chtěli spolu jít na večeři a pak do kina, jenže se jí hned po krevetovém koktejlu udělalo strašně zle a museli jet domů. Znali se sotva pár hodin, ale Bronfman to i tak považoval za rande. Od té doby na žádném jiném nebyl, jen občas vyrazil s partou lidí z práce; někteří

spolu chodili a ostatní tvořili jakýsi bezpohlavní doprovodný sbor.

Dospělý člověk bez silných sociálních vazeb se těžko seznamuje. Bronfman o tom četl v jednom článku. Věděl, že na to existují speciální aplikace v telefonu a internetové seznamky, kde se lidé nabízejí stejně jako automobily nebo pohovky k prodeji a zpravidla si o sobě dost vymýšlejí, ale on se musel teprve odhodlávat, aby vůbec vstoupil do neosobního kybernetického prostoru. Nedůvěřoval mu. V jednadvacátém století se cítil stejně nepřipadně jako vegetarián na prasečí farmě. Jemu bohatě stačilo pár moderních vymožeností – auto, elektrina a teplá voda. Nevlastnil chytrý telefon, dokonce neměl doma ani počítač, i když v práci ho používal. Jenže počítač pro něj byl pouhý pracovní nástroj, nikoli součást životního stylu. Žil velmi prostě: měl zaměstnání, svůj byt a matku. Pohyboval se v trojúhelníku mezi body A, B a C. Celý jeho život se vešel do prvních tří písmen abecedy.

Vzduchem se vznášelo vlákénko ze sušičky, kolem projel motorkářský gang a v telefonu byl slyšet Carlin dech. Měla s ním neskutečnou trpělivost. Ale Bronfmanovi se stahovalo hrdlo, jako by dýchal přes roušku, a prsty svíral sluchátko tak pevně, až se chvělo.

Carla D'Angelová, operátorka číslo 61217, nakonec prolomila dlouhé mlčení a zašeptala: „A nemohl byste třeba trošičku zalhat?“

„Zalhat?“

„Jako že byste řekl, že někoho máte, i když nikoho nemáte. A až byste měl odjet, tak byste jel nakonec sám a pověděl byste, že vaše manželka třeba onemocněla. Nebo něco takového.“

NEOBYČEJNÁ DOBRODRUŽSTVÍ

„Ne, ne,“ namítl. „To bych nemohl. Já nelžu.“

„To vás samozřejmě šlechtí.“

„Děkuji.“

Carla D'Angelová se zhluboka nadechla a vydechla přímo do mikrofonu. Byla unavená. Hlasy ostatních operátorů v sále zesilovaly a hučelo tam jako v úle. Čekaly ji ještě další hovory, musela obvolat ještě spoustu „výherců“. Místo toho ale visela na telefonu s ním. Byla moc laskavá. Bronfmanovi její pozornost vůbec nevadila.

„Tak co říkáte, pane Bronfmane,“ pokračovala. „Víkend u moře mi připadá jako báječná nabídka.“

„Co naplat, mně do jisté míry taky, ale asi nepojedu,“ řekl. „Zní to sice hezky, moc hezky, ale bohužel nesplňuji požadavky, o kterých jste mluvila. To je jasné.“

„Třeba ne tak docela.“

„Ne, ne,“ namítl. „Docela určitě.“

„Pane Bronfmane? Haló?“ Spojení zakolísalo. V telefonu zapraskalo a zapraskalo. Najednou se zdálo, jako by s ním Carla D'Angelová mluvila přes plechovku na druhém konci světa nebo dokonce z vesmíru. Musel napínat uši, aby jí rozuměl. Navíc mluvila šeptem, což mu porozumění ještě ztěžovalo.

„Podívejte, máte na to sedmdesát devět dní, pane Bronfmane. Za takovou dobu se může přihodit spousta věcí. Vždyť jsou to skoro tři měsíce! A vy mi připadáte jako moc milý člověk. Takové mají ženy rády. I já. Věřte mi, že většina mužů takových není. Člověku leckdy zalžou, když to řeknu mírně. A kdo ví, třeba ani celé tři měsíce nebudete potřebovat, protože leckdy se všechno změní ze dne na den, Edsele, z minuty na minutu. Musíte se otevřít životu! Objevit, co to znamená

doopravdy žít!“ Její slova se mu vrývala do mozku. „Podívejte se na to takhle: ty háčky, které jste na naší nabídce našel, jsou tam třeba proto, abyste se měl v životě čeho chytit. Určitě byste to měl zkusit.“

Odmělčela se, aby měl čas o tom přemýšlet. Uplynula chvíle a spojení se zlepšilo. V telefonu zapraskalo jako v navlhlé peptardě a pak už bylo zase slyšet bez problémů. K Bronfmanovi znovu dolehl nuceně rozjásané hlasy ostatních operátorů. Divné. Třeba si odskočila ven na cigaretu.

„Nicméně,“ pokračovala, „pokud si myslíte, že byste o tohle opravdu neměl zájem, tak to pochopím. Je pravda, Edsele...“

Křestním jménem mu nikdo neříkal. Proč zrovna ona ho oslovuje Edsele?

„... a nerada to takhle říkám, ale v té nádobě je plno jiných vizitek.“

Už bylo jasné, že chce ten hovor ukončit, aby o něm mohla vyprávět ostatním operátorkám, se kterými kamarádila. *Hele, ten Bronfman byl teda dílo.* Určitě pracovala na provizi, ale její slova mu stejně vrtala hlavou. *Ty háčky jsou tam třeba proto, abyste se měl v životě čeho chytit.* Znělo to jako strašně důležitá informace, cenná rada, kterou Carla D'Angelová nejspíš nedává každému.

Tiše čekala na druhém konci toho zázraku jménem telefon, jehož fungování Bronfman ani za mák nerozuměl.

Ta chvíle ho úplně pohltila, připadal si jako pod vodou. Bylo takové ticho. Celý jeho bytěček, zařízený střídme jako laciný motel, samý umakart a mdlý zelený koberec, ztichl očekáváním. I psi v útulku zmlkli. Dokonce i u souseda, od něhož zazníval někdy až znepokojivě hlasitý rámus – hudba,

NEOBYČEJNÁ DOBRODRUŽSTVÍ

jekot, smích a podivné praskání – byl teď klid. Celý komplex, kde bývalo jindy tak rušno, se pohroužil do netypického ticha.

„Tak dobře,“ kapituloval. Připadalo mu, jako kdyby mu současně s tím vytáhli bolavý zub – bolelo to, ale musel ven. Musel to říct. Musel to říct, přestože nevěděl proč. Jako kdyby se rozhodl podrobit svůj život zkoušce důvěry.

„Vážně?“ Nevěřila svým uším. „Určitě?“

Čekala, až jí to potvrdí, což se chystal udělat. Jenže vtom si vzpomněl, jak tam tu kartičku hodil. Bylo to před dvěma měsíci v Goldsteinově lahůdkářství. Tam chodil na jídlo v celém Birminghamu nejradši, čili vlastně na celém světě. Byl únor, hodně chladno. Na sobě měl oranžovou vlněnou šálu, kterou mu dala před mnoha lety máti. Podle jednoho spolupracovníka to byla dámská šála. (Bronfman mu tehdy odvětil, že šály se nerozlišují na pánské a dámské, a za tím tvrzením si stál.) Vzpomněl si, že toho dne zasněžilo, byla to jen taková přehánka. Ale v Birminghamu sněžilo málokdy, tak si to zapamatoval. Dal si k obědu proslulý Goldsteinův reuben – tmavý sendvič plněný hovězím masem, zelím a sýrem – a chutnal mu jako vždycky. Dojedl a jako vždycky zamířil zase do práce. Na stolku u automatu na žvýkačky stála velká sklenice. Ty automaty už nebyly jinde k vidění. Červené, modré a žluté kulaté žvýkačky byly v průhledné kouli a připomínaly barevný vesmír. Patřily k časům dávno minulým stejně jako elpíčka a telefonní budky. A vedle stála ta vysoká skleněná nádoba, ve které dřív býval proslulý Goldsteinův ledový čaj, zatímco teď byl tak způli plný vizitek. Mohly jich tam být snad stovky. Hýřily tvary a barvami, ale většina jich přece jen byla podobná té jeho – bílému obdélníku devět krát pět centimetrů. Vzpomněl si, jak

vizitku vytáhl z peněženky. *Edsel Bronfman, referent, expediční oddělení, Martin Imports*. Ještě nikdy ji nepoužil. Vlastně ani netušil, proč mu je dali vytisknout. Nikdy se nepotkal s žádnými jinými referenty, neúčastnil se žádných obchodních schůzek, kde by si mohli vizitky vyměnit a později si zavolat. Ale přesto je pro případ potřeby nosil v peněžence, a když toho dne uviděl tu sklenici, napsal na rub vizitky telefonní číslo domů a bez nějakého jasného důvodu ji hodil dovnitř.

„Pane Bronfmane?“ ozvala se.

Třeba byl tohle ten důvod. Aby prožil neobyčejné dobrodružství. Třeba je telefonát Carly D'Angelové nějaké znamení. Přišel domů z práce jako každý den, otevřel poštu (tři nabídky kreditek s nízkým úrokem, kartička s nabídkou desetiprocentní slevy na příští nákup někde, kde v životě nebyl, a účet za vodu), uvařil si večeri (těstoviny s červenou omáčkou, dušenou brokolicí a krajíčkem chleba), posadil se na židli k televizi s ovladačem v ruce a chtěl se dívat na nějaký dokument o lidech, kteří chorobně hromadí předměty, když vtom si vzpomněl na západ slunce a šel se na něj k oknu podívat. Od rána se ještě nepřevlékl. Měl na sobě pořád šedé kalhoty, světlemodrou košili, kravatu s červenými a modrými proužky a černé polobotky. Uvolnil si kravatu a rozepnul horní knoflíček u košile. Vždycky nějak zapomínal, jak ho škrtí límec, a teprve když si ho uvolnil, uvědomil si – stejně jako včera a stejně jako si to uvědomí určitě i zítra –, že se poprvé za celý den může konečně volně nadechnout a pustit do plic kyslík. Bronfman byl hubený. Na první pohled trochu nepovedený – ruce by asi neměly být takhle pofidérně připojené k ramenům a nohy by se jistě daly o pár centimetrů zkrátit, aniž by jim to ubralo na účelnosti. Jeho nos taky

NEOBYČEJNÁ DOBRODRUŽSTVÍ

vypadal spíš jako okrasná záležitost než vyloženě funkční orgán. Nedal by se nějak vylepšit? Nebo rovnou odstranit? Či vyměnit za jiný model? Bronfman byl nedokonalý, nicméně jeho existence neurážela, a měl dokonce snad i jistý potenciál. Bylo jedno, jak vypadá, protože si ho stejně málokdo všimal. Byl to člověk, kterého ostatní přehlíželi snad proto, že stál pořád na jednom místě.

Ale ten telefon, Destin a *Neobyčejná dobrodružství* něco znamenaly. Všechno něco znamená. Strašně si přál uvěřit, že všechno se děje z nějakého důvodu. A tohle byl přesně ten případ. Díky Carle D'Angelové pukla skořápka jeho života – potichoučku, že ji sotva bylo slyšet – ale i ta malá skulinka stačila, aby dovnitř pronikl první paprsek světla a umožnil mu spatřit kousíček vnějšího světa. Byl to veliký svět plný jasu a drásavě lákavých možností. A ještě ke všemu tam bylo moře.

Bronfmanovi se strašně zachtělo vyrazit k moři. A vyrazit k němu s přítelkyní.

„Haló?“ ozvala se Carla D'Angelová. „Země volá pana Bronfmana! Jste tam ještě?“

„Ano,“ řekl Bronfman. „Ještě jsem tu.“

Ale snad už ne dlouho, pomyslel si.

DEN 2

Sluneční paprsky se protáhly mezi větvemi borovice, nakoukly nezataženými okny dovnitř, pronikly až do úzké štěrbinky mezi jeho očními víčky, zalily podlahu v ložnici a probudily ho. Bronfman si pomyslel: *To je krása*. Černá káva, jedno míchané vajíčko, krajíček toustového chleba s máslem a sprcha – tak jako každý den, jen dnes bylo všechno nějaké lepší. *Pošleme vám obálku s instrukcemi*, řekla mu Carla D'Angelová. *Čekejte ji v poště asi tak za sedm až deset dní, prosím*. Ubezpečil ji, že bude čekat. Neřekl, že ji bude vyhlížet už každý den z těch předchozích šesti, protože představa, že dostane zásilku takové důležitosti, ho ohromovala.

Bronfman vyšel ven, na zápraží se zastavil a rozhlédl se, jestli odněkud nehrozí nějaké nebezpečí. *Královské zátiší* sestávalo z několika nízkých bungalovů, poněkud připomínajících kasárna, kolem rozpraskané vyasfaltované plochy, na niž někdo bílou barvou halabala namaloval parkovací místa. Na parkovišti se v noci občas shlukovaly partičky divných lidí. Bronfman je vídal, jak se smějí, plivou a občas do sebe napůl žertem, napůl vážně strkají. Připadali mu jako něco mezi lidskými bytostmi a pouhými stíny. Na „zahradě“, jak ji v podstatě pravdivě nazýval správce komplexu, protože šlo

o kus trávníku obehnaného nízkým litinovým plůtkem, se pořád válely plechovky od piva. A za posledním bungalovem byl psí útulek. Od komplexu ho oddělovala vlastně jen řídká borová alej. Bronfmanův soused seděl na zápraží svého bytu jen v trenkách a tílku, ze kterého mu čouhaly dlouhé šlachovité paže. Samozřejmě kouřil. Kouřil pořád. A toho dubnového rána mu bylo asi trochu chladno.

„Dobré ráno, Tommy,“ řekl mu Bronfman.

Soused se jmenoval Thomas Edison, ale vyžadoval, aby se mu říkalo Tommy, protože jinak by si ho mohli lidi plést s tím „debilním týpkem, co vymyslel žárovku“. Ale pro Bronfmana to byl stejně dál Thomas Edison. Když se sem Bronfman nastěhoval, Thomas Edison se sám nabídl, že mu pomůže odnést postel, gauč a pár krabic. Bronfman mu byl vděčný. Z Thomase se vyklubal šikovný stěhovák, který ví, jak vmanévrovat velkou skříň do dveří, jak přitlouct na zeď obrázek a jak vyměnit těsnění u kapajícího kohoutku. Bronfman to neuměl. Bronfman vlastně neuměl dohromady nic. Uměl chodit do práce, uměl se najíst, uklidit po sobě, koupit si nové baterie, když se staré vybily, a natankovat auto. Ale naprosto mu scházely rozsáhlé vědomosti Thomase Edisona o tom, jak věci fungují, a co s nimi, když nefungují. Bronfman mohl úspěšně přežít na periferii amerického města, zatímco Thomas Edison by přežil kdekoliv. Kdekoliv. Dejte mu nuž, krabičku zápalek a provázek, vysadte ho uprostřed deštného pralesa a on si postaví chýši, rozdělá oheň a uloví kance.

Bronfmana nicméně překvapilo, že při tom všem, co věděl o světě – o skutečném světě –, se mu Thomas Edison přiznal, že nemá práci. Vida, člověk, který umí úplně všechno, pomyslel si Bronfman, a nic nedělá. Byl to vysoký, silný a za-

NEOBYČEJNÁ DOBRODRUŽSTVÍ

rostlý chlap. Nosil huňatou kozí bradku, ze které by si klidně mohl nechat narůst pořádný plnovous. Když se o bradku pokusil Bronfman, spíš než vousy to připomínalo hrstku železných špon. (Schopnost zarůst vousem považoval Bronfman za příznak pravého mužství, jehož zatím nedosáhl a možná ani nikdy nedosáhne.) Někdy Thomas vyšel ven bez košile, jen v přiléhavých džínách umaštěných od oleje. Tělo plné čínské tetování, samý sval a levou paži napůl opálenou, jak řídil v krátkých rukávech. I tohle Bronfmana fascinovalo. On sám si neuměl vůbec představit, že by vyšel ven do půl těla obnažený. Za žádných okolností.

Thomas Edison však nebyl ani zdaleka vzor ctnosti. Ponochoval a vodil si domů kamarády, se kterými se smál a popíjel tak, že kvůli nim Bronfman mnohdy nemohl spát – klidně i celou noc. Křičelo se u něj, ječelo, rozbíjely se láhve, chlapi se hádali a vyhrožovali, že jeden druhému zpřeráží kosti nebo rozbije obličej na dřevě. A pak vždycky všechno zničehonic podivně ztichlo. Bronfman by si na ně samozřejmě mohl stěžovat, ale žalobníčky nemá nikdo rád, a co mu je vůbec do toho, že si soused rád vyhodí z kopýtko? Bronfman tu bydlel sotva pár týdnů. Tommy se třeba zklidní, jakmile dostane práci a bude mít důvod ráno vstávat.

Thomas Edison mu sotva kývl neoholeným strništěm na pozdrav. Někdy se rád pobavil, ale jindy byl tak unavený, že sotva pootevřel rty, aby mezi ně vsunul cigaretu. A tak to bylo i toho rána, což bylo super, protože Bronfmana sžíralo pokušení mu říct, co se přihodilo – že vyhrál ten pobyt u moře –, ale současně mu to říct nechtěl. Tajemství mělo totiž svým způsobem stejnou cenu jako výhra samotná – obojí patřilo jen a pouze jemu. A třebaže se do rána trochu zklidnil a věděl,

že má malou šanci splnit dané podmínky, dělalo mu v duchu moc dobře už jen to, že ho vybrali. Jako kdyby našel v kapse zapomenutou kostičku čokolády.

Thomas Edison sebou najednou trhl, vychrchlal z hrdla hustý a lepkavý hlen, odvrátil se od Bronfmana a vyplivl ho na zem. Pak si poslintané rty otřel hřbetem ruky.

„Doufám, že budeš mít hezký den,“ řekl Bronfman a mávl mu. Thomas Edison na to neřekl nic. A Bronfman jen podle sotva znatelného náklonu hlavy odhadoval, jestli ho souseď vůbec poslouchá.

Druhý domov měl Bronfman v Cranstonově paláci. Cítil se tam mnohem líp než kde jinde. V budově sídlily kanceláře nejrůznějších firem a celkem se nelišila od ostatních podobných institucí. Možná nebyla dokonalá (třeba s větráním se tam řešily nějaké problémy, na pánských záchodcích věčně lepila podlaha a smekala se a výtah byl pomalejší než melasa v lednu), ale o dokonalost tu nešlo. Věrně a dlouho sloužila, to bylo důležité. Co na tom, že už se na ní sem tam projevovала léta. Co na tom, že látka markýzy nad vchodem – stále táž jako prvního dne, co sem před osmi lety Bronfman nastoupil – už vybledla a místy se trhala. Slova, vyrytá do betonové fasády nad markýzou jasně říkala, jak důležitá a historicky cenná budova to je:

CRANSTONŮV PALÁC ZAL. 1924

*Archeologové budoucnosti, vězte,
že jste našli Cranstonův palác,
sídlo mnoha firem a center zákaznické podpory,
známého plastického chirurga a Západoindické
obchodní společnosti střediska sběru dat
a nejméně sedmi advokátních kanceláří.*

Po obou stranách automatických dveří se tyčily majestátní sloupy a v Bronfmanově případě dosahovaly kýženého efektu: dodávaly mu na pocitu výjimečnosti. Cítil se díky nim mnohem důležitější a i jeho práce mu připadala důležitější, protože kdyby důležitá nebyla, jistě by nepracoval zrovna v této budově. Cranstonův palác jako takový se pro něj stal svatyní – víc než samotná kancelář v patnáctém patře, víc než jeho malá kóje. Byl to jeho Notre Dame. Zosobňoval vše, co podle svého mínění potřeboval. Stálost, jistotu, každodenní neměnnou danost, která platí dnes, zítra i navěky věků, protože všechno ostatní se mohlo změnit.

Práce! Práce byla prostě práce. Nic víc, nic méně. Dokonalá podstata sebe sama. Zapnul počítač a usadil se v kóji, ale v myšlenkách se okamžitě přesunul na pláž. Pláže se mu nikdy moc nelíbily, ale teď ho to nikam netáhlo víc. U moře byl jednou v životě, když mu bylo deset. Hrál si jen u kraje, nikdy se neodvážil dál než k nejmenším zpěněným vlnkám, zatímco jeho máti – v širokém klobouku a slunečních brýlích – kouřila pod slunečníkem. Namazala ho opalovacím krémem, ale jen tak halabala, takže se spálil. Měl na zádech několik pruhů jako růžový tygr. Nemohl té noci vůbec usnout, přikrývka ho pálila a nohavičky trenek se mu bolestivě zařezávaly do nohou. Podruhé už k moři nejeli a jemu to vůbec nevadilo.

V kuchyňce si nalil sklenici teplé vody. Cestou zpátky ke stolu se pozdravil se všemi známými, k nimž měl během pracovní doby blízko – dokonce se s nimi možná přátelil –, ale ani minutu po ní. Ve vedlejší kóji za zástěnou seděl Skip Sorsby a s ním se Bronfman bavil asi nejvíc. Ne že by přímo chtěl, ale Skipu Sorsbymu se prakticky nedalo vyhnout.

NEOBYČEJNÁ DOBRODRŽSTVÍ

Bronfman slyšel, jak si něco brouká, jak dýchá a jak se hihňá. Hihňání připadalo Bronfmanovi u dospělého člověka nepatřičné. Ale Skip Sorsby byl kolega, s nímž Bronfman „chytal lelky“, tedy vykládal o nedůležitých věcech, což byla v jejich kanceláři taková tradice, která možná panuje ve všech kancelářích, zkrátka takové zabíjení času, než člověka nějaký vnitřní hlas přiměje, aby si zase sedl ke stolu a dělal to, za co dostává zapláceno. Ale dnes to bylo jiné. Už když Bronfman zdravil *Dobré ráno*, zaznívalo to rozdychtěně, jako podivná směsice radosti a obav, kterou mohl každý, kdo by doopravdy poslouchal, slyšet. Ale nikdo ho doopravdy neposlouchal. Klidně mohl oznámit: *Dnešní ráno je skvělé – hlavně pro mě, nicméně se přece jen trošičku bojím*, ale to by znělo směšně.

Udrzet tajemství byl pro něj očištěc. V srdci ho tísnil bublající gejzír, jako by měl každým okamžikem vytrysknout. Bronfman pracoval jako každý den, telefonoval, psal e-maily, zakládal světle modré kopie, růžové posílal do účtárny, vystavil tři objednávky, uhasil hrozící průšvih, další objevil... a celou dobu cítil, že to musí někomu říct. Ale komu?

Zvažoval možnosti, které se nabízely v kóji vlevo a vpravo. Gary Kazlow, Mitch Galishoff, Garrett Kenan, Jay Miller, ten člověk z podatelny (jak jen se jmenuje?), nebo dokonce Skip Sorsby. Jednoho po druhém si představoval, jak jim to prozrazuje, a s přimhouřenýma očima odhadoval, jak se asi bude cítit, až jim to řekne. Apartmán u moře! Ale žádná reakce, jaké si představil, nebyla dostatečná, aby se s nimi o takovou novinu podělil. A navíc by jim musel říct i o tom háčku – za který se ovšem měl chytit, jak mu radila Carla D'Angelová. Tedy o partnerce. Rozhodně by mu teď přišel vhod nějaký tip, jak na to – jaké kroky podniknout, aby si nějakou našel,

DANIEL WALLACE

což určitě zahrnuje celou řadu úkonů, jichž, jak dobře věděl, není schopen. Ale někdo to vědět musel, protože lidé se zamilovávají pořád. Tak jako někdo umí pojmenovat všechna souhvězdí, ví, jak funguje elektřina, nebo jak je zkonstruovaná televize, tak někdo musí umět i tohle. Stačilo by se jen zeptat.

Výtah váhavě sjížděl dolů. Lidé byli namačkaní v kabině, a jakmile se dole v lobby otevřely dveře a všichni se vyhrnuli ven, recepční Sheila McNabbová všechny hlasitě vítala.

„Á, začíná nám polední exodus!“ hlaholila jako vesnická trhovkyně. „Kdo bude poslední, na toho nezbude!“

Sheila McNabbová nebyla recepční jen pro jejich firmu, ani pro jejich patro, ale pro celou budovu. Byla prvním člověkem, kterého jste spatřili, když jste do Cranstonova paláce vstoupili, a posledním, když jste šli pryč. „Vítejte v Cranstonově paláci!“ pozdravila vždycky, když jste vešli automatickými dveřmi ze skla a oceli (nebyla to velká budova a její mohutný nerezový recepční pult stál hned pár kroků od vchodu), a když jste odcházeli, zavolala na vás: „Hezký den vám přeji!“ Mezi příchody a odchody zaměstnanců a dalších lidí – mezi něž patřili obchodníci, pošťák, kurýři nebo poslíček s pizzou – zvedala telefony. „Cranstonův palác. Kam vás mohu přepojit?“ A když nebylo koho přepojit ani koho zdravít, seděla a něco si zuřivě psala propiskou, případně si četla knížku nebo časopis. Jakožto recepční neměla pochoitelně žádnou skutečnou pravomoc, ale už tím, že seděla za pultem tak blízko vchodu, připadala Bronfmanovi posvátná

a věčná. Vždycky se na ni podíval a měl dojem, že klidně může pocházet ze starého Egypta nebo Řecka nebo odkudkoliv, kde stávaly kněžky před chrámem, žehnaly příchozím a odchozím, lehce je pokropily vodou a poprosily o příspěvek na údržbu chrámu.

Sheile McNabbové mohlo být asi ke třiceti, pleť měla bez poskvrnky a čokoládově hnědé vlasy střižené těsně nad ramena. Měla upřímný, přátelský úsměv a byla rozhodně hezká, ale ne taková nuceně hezká, aby na to upozorňovala. (*Pěkné děvče z farmy na Středozápadě*, řekl by nejspíš, ačkoliv nikdy nebyl ani na farmě, ani na Středozápadě.)

Vytvořil si se Sheilou McNabbovou určitý vztah, pokud se to tak dá říci, založený na tom, že se párkrát pozdravili a občas si kamarádsky zamávali. Nejspíš ho poznávala, usoudil, tak jako ostatní, s kým se neznala osobně. Možná víc, možná míň. Nikdy se spolu nebavili, ale zdálo se mu, že by mohli. Stačilo by se u ní jen na minutku zastavit a představit se jí. Ale to nikdy neudělal, protože byl Bronfman.

A tak když vyšel kolem poledne z výtahu, rychle procházel kolem jejího pultíku, krátce jí mávl na pozdrav a pospíchal ke dveřím vstříc světu a pikantnímu parku v rohlíku.

„Hezký den vám přeji!“ zavolala za ním Sheila.

A Bronfman se zastavil. A otočil. Vzpomněl si, co mu řekla Carla D'Angelová, operátorka číslo 61217. *Musíte se otevřít životu!* Uslyšel to znovu jako ozvěnu z vesmíru. Sheila McNabbová, to byl ten život. Samé epicentrum života. Už si otevřela notes a něco si začala psát, ale pak si všimla, že Bronfman nezmizel za dveřmi jako všichni ostatní, a zasmála se.

„Já myslela, že jdete pryč,“ prohodila, „a najednou koukám – že ne.“ A zase se zasmála. „Neměla jsem vám přát Hez-

NEOBYČEJNÁ DOBRODRUŽSTVÍ

ký den, dokud jsem nevěděla jistě, že opravdu odcházíte. Bylo to zbrklé. Moc zbrkle jsem vám popřála *Hezký den*. Už bych to přece jen měla odhadnout.“ Pořád příkyvovala a trošku připomínala plyšového pejska, kterého někteří lidé vozí na zadním okénku v autě. Příkyvovala, jako by říkala něco, s čím souhlasí nebo s čím bude souhlasit i *on*, a tak se usmál a přikývl.

„No, já...“ řekl, „jsem si myslel, že... jsem myslel, že bych se zastavil a pozdravil se s vámi.“

Improvizoval. Zkoušel opakovat, co už někde slyšel. Zatím to šlo dobře.

„Jste milý,“ odpověděla. „To je vzácné. Skoro jako listovnice Moreletova.“

„Kdo?“

„Listovnice Moreletova, taková žába s černýma očima.“

„Ty jsou vzácné?“

„Strašně.“

„Aha,“ odtušil. „Tak dobře.“ Nevěděl jak dál a jestli se vůbec dá odsud pokračovat někam dál, a tak jen stál a mlčel.

„Jak se jmenujete?“ zeptala se.

„Bronfman. Edsel Bronfman. Nebo jen Bronfman. Lidi mi říkají... Bronfman.“

Usmála se. Oči se jí vlhce zaleskly. „Bronfman,“ řekla, jako by procvičovala jazyk, aby se naučil artikulovat. „*Bronfman*. A proč?“

„Co proč?“

„Proč zrovna Bronfman,“ vysvětlovala. „Proč vás lidi oslovují Bronfman, a ne Edsel. Nebo Ed. Nebo třeba Eddie. Eddie Bronfman. Fešák Eddie Bronfman. Něco takového.“

„To opravdu nevím,“ připustil. „Některá příjmení k tomu asi vybízejí.“

„Jako Cher,“ přitakala. „Nebo Bono.“

„Takhle jsem o tom nepřemýšlel.“ Přemýšlel o tom tedy teď. *Cher, Bono...*, *Bronfman*. Ne, nefungovalo to. Jejich jména byla smyšlená, byly to samé celebrity, zatímco Bronfman žádná celebrita nebyl. Byl všechno možné, jen ne celebrita.

„Já jsem Sheila. Sheila McNabbová. Jak mám napsáno tady na cedulce.“ Ukázala na plastickou jmenovku s vyrytým jménem. Ani se nemusel dívat, protože už věděl, jak se jmenuje, ale stejně se podíval. *Sheila McNabbová*. „Jsem tu sotva šest týdnů a už mám vlastní jmenovku! To je úžasné, že?“ Zasmála se, zatřepala hlavou a povzdychla si. „Můžu pro vás něco udělat, Bronfmane? Jsem tu od toho, abych každému posloužila.“

Na pultíku měla hromádku nadrobno natrhaného papíru. Jednotlivé kousičky byly úplně malilinkaté, a přesto je ještě dokázala roztrhnout na dva další kousky. Vedle ležela želvinová spona do vlasů, obyčejná tužka, poznámkový bloček a v něm, ač byl pro Bronfmana vzhůru nohama, se dal přečíst seznam měst. *Istanbul, Krakov, Salzburg, Bejrút*.

„To je seznam měst, do kterých bych se někdy chtěla podívat,“ všimla si jeho zájmu. „Jednou.“

„Promiňte!“ vyhrkl. „Nic mi do toho není, neměl jsem to vůbec...“

Mávla nad tím rukou. „Kam byste se chtěl podívat vy? Jednou? Kdybyste mohl?“

„Já?“ *K moři*, pomyslel si. *Na Floridu k oceánu. Destin, to je moje destinace*. Připadal mu stejně daleko a stejně cizí jako Salzburg a stejně nebezpečný jako Bejrút. Pokrčil rameny. „Nevím,“ přiznal. „Nikdy jsem nad tím nepřemýšlel.“

„Tak to zkuste teď.“

NEOBYČEJNÁ DOBRODRUŽSTVÍ

„Do Paříže,“ řekl bez valného přemýšlení, a to ani ne tak proto, že by tam tolik chtěl, jako že do Paříže chce asi každý, kdo tam ještě nebyl. „Byla jste tam?“

„Žila jsem v Paříži jako dítě,“ řekla. „Od sedmi do dvanácti. Dokonce jsem pak uměla plyně francouzsky, ale postupně jsem skoro všechno zapoměla. C'est la vie!“

„To ale zní ohromně francouzsky,“ namítl.

Vtom se v hale objevil menší pán s naditým koženým kufříkem.

„Vítejte v Cranstonově paláci!“ zavolala za ním Sheila. Pán pokýval hlavou, tlustý záhyb krku se mu přehrнул přes límec a šel dál. U výtahu stiskl knoflík NAHORU. Dvakrát a prudce, jako kdyby se mu za něco mstil.

Sheila se dotyčným zabývala sotva pár vteřin, ale když stočila pohled zpátky, bylo Bronfmanovi jasné, že už neví, proč se spolu vlastně začali bavit. Měl pocit, že by se měl znovu představit. Zadívala se někam do prázdna, mimo něj, jako když člověk hledí na noční nebe a čeká, jestli neuvidí padat hvězdu.

„Ten člověk trochu připomínal...,“ zaváhala, „...krtka, co říkáte?“

„Prosím?“

„Ten pán, co tedka přišel,“ řekla. „Vypadal jako krtek.“

Bronfman pohlédl k výtahu, jímž mezitím pán odjel. Vůbec si nemohl vzpomenout, jak vypadal. „Aha,“ hlesl nechápavě. „Jako krtek.“

„Prozradím vám tajemství,“ špitla a znělo to tak laškovně, že Bronfmanovi nezbylo než se k ní přes pultík naklonit, jako když se nahne strom obtěžkaný mohutnou korunou. „Když sem takhle někdo přijde, tak si v duchu říkám, jaké zvíře to je. Každý je nějaké zvíře.“

„Vážně?“

„No jo. Má určité rysy tváře, osobnosti. Něco konkrétního na sobě. Někdy člověka prozradí oči, jindy vousy. Nebo naopak to, že je nemá. Jestli je velký, malý nebo... prostě všechno možné. Byl tu třeba jezevec, zebra i kosman. Všichni v jeden den.“

„Co je to kosman?“

„Taková opička s chlupatou hřívou kolem hlavy. Pořád se tváří, jako by se zrovna něčeho lekla.“

„Kosman, vida,“ odušil. „To je zajímavé.“

„A zrovna tady u nás v Cranstonově paláci, vidíte?“ přitakala.

Rozesmál se a ona s ním. Všiml si svého odrazu ve skleněných tabulích, které tvořily stěny lobby, díky nimž kolemjdoucí připomínali zvířata ve výběhu v ZOO. Díval se na sebe, jak je hubený, jak dlouhý má krk a zplihlý, nanicovatý účes. Měl příliš krátkou vázanku a vpředu vytaženou košili, takže vypadal jako nějaký vačnatec.

„Já vím, na co teď myslíte,“ řekla.

„Opravdu?“

„Vidím lidem až do hlavy. Přemýšlíte, jaké zvíře jste vy.“

„Asi ano.“

„Já to věděla!“

Pozorně si ho prohlížela. Začala u hlavy, zkoumala jeho tvář, oči – a ty si prohlížela docela dlouho, tak dlouho se mu do očí už dlouho žádná žena nedívala, vlastně možná nikdy – a pak se posouvala pohledem níž, sledovala křivku jeho krku, hrudník, břicho a nohy hubené jako tyčky. A pak o něm přemýšlela.

„Tak jo. Vy vypadáte jako... eeeehm – žirafa!“

NEOBYČEJNÁ DOBRODRUŽSTVÍ

Zarazilo ho to. „Žirafa?“ Bůhví proč ho to trochu zklamalo. Žirafa? Tou asi moc být nechtěl. Ale na druhou stranu vlastně nevěděl, kterým zvířetem by byl radši, proto nakonec řekl: „To asi není tak špatné.“

Překvapilo ji to. „Špatné? Jak to myslíte? Vždyť je to naopak skvělé! Počkat, vyhledáme si žirafu.“

Otočila se na židličce k počítači a něco do něj natukala. Několikrát klikla a zhluboka se nadechla. „Tady ji máme,“ prohlásila a začala číst: „Žirafa – Giraffa camelopardalis – africký sudokopytník, savec, nejvyšší ze suchozemských živočišných druhů a největší přežvýkavec vůbec.“

Několik okamžiků hleděla na obrazovku jako zhypnotizovaná a pak se obrátila zase k němu. „Páni,“ vydechla. „Jste největší ze všech přežvýkavců!“

„A sudokopytník,“ řekl. „To zní skoro jako nadávka. Když někoho nemáte ráda, řeknete mu: *Ty jsi ale sudokopytník!*“

„Anebo: *Nebud' takový sudokopytník!*“

„Nebo... nebo...“ Ale už na žádnou jinou legrační situaci vhodnou pro použití slova sudokopytník nemohl přijít.

„Jste vysoký,“ řekla. „Ze všech nejvyšší.“

„Ale já tak vysoký nejsem,“ namítl. „Myslím, že jsem spíš průměrný. Na člověka.“

„A na žirafu malý. Ale na Wikipedii píšou, že jste nejvyšší.“

Oba se tomu ještě zasmáli, ale pak už nebylo víc čemu se smát, a tak přestali. Sheila se na něj zkoumavě podívala a najednou jako by se vzpamatovala. „Ale vlastně... nepotřeboval jste něco? Já vám tady vykládám o přežvýkavcích a sudokopytnících, a vy jste ode mě nejspíš něco potřeboval. To je moje práce! Já mám totiž práci,“ prohlásila, jako by chtěla ujistit hlavně sama sebe, že má skutečně práci.

Já nevím, pomyslel si. Ztratil jsem se v houštinách tohoto rozhovoru. Nevím, jak jsme došli až sem, ani jak pokračovat dál.

„Vítejte v Cranstonově paláci!“ vyhrkla zničehonic.

Napadlo ho, jestli není Sheila naprogramovaná jako smyčka a jestli teď celý rozhovor nebude probíhat dokola, dokud tu bude stát. Ale do budovy vstoupil vysoký vousáč ve slušivém modrém obleku. Bronfman, který se v oblecích moc nevyznal, usoudil, že je to italský oblek. Podle Bronfmana byly všechny pěkné obleky italské, všechna hezká auta z Německa a každé dobré víno z Francie.

„Dobrý den,“ pozdravil cestou kolem pultíku.

„Dobrý den!“ zvolala Sheila. „Přeji vám ten nejkrásnější den, pane!“ Dokázala každý pozdrav opravdu vyšperkovat.

Počkala, až pán nastoupí do výtahu, a pak pohlédla na Bronfmana. „Tak co?“ nadhodila.

„Co...?“

„Jaké je to zvíře?“

Zazvonil telefon. Zvedla prst. „Cranstonův palác, kam vás mohu přepojit?“ Odmlčela se, poslouchala, stiskla tlačítko na klávesnici a zavěsila.

„Tak co?“

Polkl a zamyslel se. Odpověď na danou otázku mu naráz připadala mnohem důležitější, než si zasluhovala. Rozbušilo se mu srdce a na dlaních mu vyrazil pot.

„Nevím,“ přiznal.

„Zkuste si tipnout. Spolehejte na vnitřní hlas. Tak honem.“

„Dobře,“ řekl. „Dobře. Že by svišť?“

Chvilí o tom úplně vážně přemýšlela a přikývla. „Jasně,“

NEOBYČEJNÁ DOBRODRUŽSTVÍ

souhlasila. „Ano. Svišť.“ Odpověď ji potěšila snad víc než jeho. Chvilka souznění uplynula a byl konec. Dál už v tom rozhovoru pokračovat nešlo a nic dalšího se podniknout nedalo. Kdyby tam stáli dál a nutili se do řeči, vypadalo by to divně.

„Hm,“ řekla.

„Tak to bychom měli,“ řekl a povzdychl si. „Asi bych zase měl jít předstírat práci.“ Zakručelo mu v žaludku, což mu připomnělo, že původně chtěl jít na oběd. Ale to už teď nejspíš nešlo, a tak se rozhodl zase vrátit, odkud přišel.

Nuceně se zasmála, on také, podívala se na něj a uhnula pohledem. A už mu nic neodpověděla. Mlčela. Čas a prostor balancoval na špičce jehly. Sheila, Bronfman, lobby, Cranstonův palác, město, zeměkoule, sluneční soustava, vesmír.

Byl to pochopitelně okamžik, kdy se pro Bronfmana mohlo všechno změnit. Nebo spíš... kdy mohl všechno změnit sám Bronfman. Smysl svého života. Smysl toho, co z jeho života zbývalo. Zůstatek na účtu svých dnů. Stačilo říct jediné slovo, udělat sebemenší gesto a objevil by nový svět. Říct v ten okamžik třeba: *Nechtěla byste si někdy někam vyrazit? Třeba na kávu, oběd, večeři nebo na panáka? Já jsem svolný ke všemu. A co byste řekla tomu, že bychom si za pár měsíců zajeli na víkend k moři?*

Ale síla okamžiku vyprchala a chvíle uplynula, protože kdo by svedl něco tak těžkého? Kdo dovede změnit celý život jen tak? To bylo na Bronfmana moc. Ono by to bylo moc na kdekoho, protože tohle by svedl leda profesionální svůdce. A to Bronfman nebyl. A ruku na srdce, taková lidé se vyskytují snad jen v knížkách a ve filmu.

Otočil se, zamířil k výtahu, stiskl tlačítko NAHORU a díval se, jak nad ním pomalu, pomaloučku klesá hodnota svítícího

čísla. Výtah se zastavil ve dvanáctém podlaží a dvanáctka zůstala pár okamžiků svítit, než zase přeskočila k nižšímu číslu. Bronfman se obrátil a ke svému úžasu spatřil, že se na něj Sheila stále dívá.

„Jste jiná než všechny ostatní recepční, co tady pracovaly dřív,“ řekl.

„To proto, že nejsem recepční,“ řekla. „Jsem něco jiného.“

Podle toho, jak to řekla, mohla být klidně zakuklená vyšetřovatelka nebo třeba čarodějnice. Něco tajuplného a současně trochu nebezpečného.

„Aha. A co jste?“

„Jsem na volné noze a... píšu,“ řekla. „Tak nějak by se to dalo říct.“

„Aha. Vy píšete.“ Takže žádná špiónka ani čarodějka, ale stejně ho to uchvátilo. Ještě jako kluk snil o tom, že by se jednou živil něčím na volné noze; spojení slov *na volné noze* ho vzrušovalo. „A co píšete?“

Otevřela ústa, aby mu to vysvětlila, ale nevydala ani hlásku a zapomněla ústa zavřít. Pohlédla na pultík a zase na Bronfmana. A pak řekla: „Tak jo. Určitě víte, že když si něco koupíte, tak v krabici nebo na ní jsou instrukce, kde máte napsáno, jak ten výrobek používat, nebo jak ho sestavit, aby držel pohromadě, vidíte?“

„Ano, jasně. Samozřejmě.“

„A ty já dělám.“

„Pořád vám asi nerozumím.“

„Píšu ty instrukce. Návody k použití. Manuály.“

„První krok, druhý krok, třetí krok... tohleto?“

„Přesně tak! Ale někdy píšu A), B), C) – to je různé.“ Sklopila oči, všimla si kabelky, otevřela ji a vytáhla ampuli

NEOBYČEJNÁ DOBRODRUŽSTVÍ

s pilulkami. Byla matně oranžová jako kůra starého pomeranče. A četla: „*Užívejte dvě před spaním a důkladně zapijte.* Tak to jsem psala já!“

„Páni.“

„Ale je hrozná fuška se v téhle branži prosadit. Proto jsem tady a dělám teď tohle. Člověk musí z něčeho platit nájem.“

„Ano,“ přisvědčil Bronfman. „To musí.“

Usmála se. Když se usmívala, měla tváře jak dva polštářky a obočí se jí roztáhlo po celé šířce čela jako tahací harmonika. Pozoroval, jak se roztahuje a zase se scvrkává.

Výtah konečně přijel, rozvrzané dveře se otevřely a on si uvědomoval, že by měl nastoupit, i když se mu vůbec nechtělo. V podstatě do nich nacouval, protože se na něj pořád dívala, rty pootevřené, a on se zase díval na ni.

„Apropó, Bronfmane?“ ozvala se napůl otázkou. „Žirafa je jedno z mých nejoblíbenějších zvířat. Skoro asi nejoblíbenější. Rozhodně.“

Dveře se zavřely a Bronfman, její nejoblíbenější zvíře, zamířil vzhůru, vysoko, převysoko a celou dobu přemítal, jak mohl on, takový veliký a neohrabaný sudokopytník, který má běhat po sluncem vyprahlé savaně, skončit sám v malé plechové bedně. Teprve v patnáctém podlaží sebral dost odvahy stisknout knoflík, který by ho nasměroval zpátky do lobby, aby mohl popadnout příležitost za pačesy. Matný bílý knoflík se rozsvítil jásavou oranžovou barvou, která zářila jako východ slunce z dnešního rána. *Jízda dolů*, řekl výtah. Ale než se stihly zavřít dveře, Bronfman vystoupil. A přestože si vzpomněl, že zapomněl jít na oběd, zaujal zase místo ve své kóji a pustil se do vyplňování objednávek a vypisoval jednu za druhou, protože viděl, že jich zbývá k vyplnění ještě moc a moc.

IV

V tu chvíli nakoukl z vedlejší kóje přes zástěnu Skip Sorsby. Možná zaslechl, jak Bronfman šátrá ve stole a hledá nějakou sušenku nebo žvýkačku. Tak už to u nich v kanceláři chodilo: bzučelo to tam jako v úle, všichni trubci jeden vedle druhého se činili jako správní trubci, aby se dílo podařilo. Bronfmanovi to vyhovovalo. Bylo to jednoduché a jasné.

Skip měřil asi dva metry, měl široká ramena, přihnuta záda, na hlavě rozčuchanou hustou kštici hnědých vlasů, rošťácké modré oči a vlezlý úsměv jako obchodník s teplou vodou nebo dvojitý agent. Byl hlučný, nevychovaný a na všechno měl názor. Nahnul se nad sedícího Bronfmana jako bůh. „Čau, Bronfmane,“ pravil. „Jak to jde, ty vole?“

„Jde to dobře, Skipe,“ odušil Bronfman takovým tónem, že by každý pochopil, že to moc dobře nejde. Sorsby si ho změřil zkoumavým pohledem a pokýval hlavou. Na znamení soucitu si sotva znatelně povzdychl a odkašlal si. To byl celý on. Na jednu stranu poznal, že se něco děje, ale na druhou stranu mu to bylo jedno.

„Nemůžu najít tu fakturu z IKEA,“ postěžoval si Sorsby. IKEA si přes jejich distributora objednávala asi jednou za

NEOBYČEJNÁ DOBRODRUŽSTVÍ

půl roku kontejner příborů. Hrozně si jí ve firmě považovali; IKEA byla skoro nejvíc. „Zmizela, ztratila se, prostě není. Ale kdybych si ji smazal, tak by byla v koši, jenže, světe div se, není. Asi mi ji sežral virus nebo co.“

„To je mi líto,“ řekl Bronfman omluvně, jako by za to mohl.

Sorsby ustaraně vrtěl hlavou a hryzal si spodní ret. „Ty asi nejseš moc machr přes počítače, co, Bronfmane?“

„Ne,“ odvětil Bronfman a zamyslel se. „Vlastně nejsem machr asi přes nic.“

Sorsbyho to nezajímalo. „Hele, včera v noci u mě zase zuřilo eldorádo. Víš, jak to u mě občas chodí, vyprávěl jsem ti o tom, Bronfmane, ne?“

Až moc, pomyslel si Bronfman.

„Zase tě přepadlo komando nymfomanek?“ Sorsby jim tak láskyplně říkával. Chtěl tím říct, že má plno milenek, které se u něj noc co noc střídají. Někdy stihnul rychlovku i cestou do práce. Bylo jich tolik, že o nich Sorsby ztrácel přehled. Bylo to *vyčerpávající*, líčil mu Sorsby prakticky denně, a asi měl pravdu. Množství práce, které Sorsby odváděl, se asi dalo skutečně omluvit jen smrtelnou únavou.

„To je učiněné požehnání, anebo možná naopak boží trest, kdo ví – sám to občas nepoznám,“ smál se Sorsby, významně mrknul a zase se zasunul zpátky do kóje. Mluvil už sám pro sebe, ale dostatečně nahlas, aby ho slyšeli všichni několik metrů od něj. „Musíš se naučit říct ne, Skipe! Musíš si to u pánaboha zase vyžehlit. Ale stačí až pozdějc.“

„Já si nemyslím, že je to boží trest,“ ozval se Bronfman po chvíli, kdy o tom přemýšlel. „Spíš možná zkouška...“

Ale Sorsbymu bylo fuk, co si o tom Bronfman myslí. „Mu-

sím mrknout do zpráv, co mi napsala, víš o čem. Dvouocasá nestvůra. Grrrrrr.“ Sorsby si vzdychl a pak bylo zase slyšet, jak bručí kvůli faktuře z IKEA. A potom Bronfman slyšel, že vzal do ruky telefon, ťukal do něj nějakou zprávu, mumlal si pro sebe a hihňal se, takže Bronfmanovi bylo jasné, že právě komunikuje s jednou ze svých nymfomanek.

„Skipe?“ řekl za zástěnou.

„Počkej...“ Psal a psal. Pak vzdychl, zahihňal se a zívł.
„Tak co je, Bronfmane?“

„Chtěl jsem se tě na něco zeptat.“ Bronfman to skoro zašeptal, takže jestli je někdo poslouchal, určitě napnul uši, aby mu něco neuniklo. Bronfman mu chtěl jen položit obyčejnou otázku jako muž muži, ale měl pocit, jako by vstupoval na území cizího státu, byť jen na krůček. Ale jakmile ten krůček do světa uděláte, už je jedno, jestli je jeden, nebo ujdete celou míli. „Jde o ženy.“

Ťukání ustalo. „O ženy? Bronfmane, ty stará vojno, ty mě překvapuješ!“ Vyhoupł se nad zástěnu jako čertík z krabičky. „Všechno vím. A co nevím, rád ti dneska v noci zjistím. Takže se ptej.“

Sorsbymu se nedalo věřit a upřímný ani hodný taky nebyl, ale to neměnilo nic na tom, že mohl Bronfmanovi pomoci s řešením jeho problému. Možná měl tak rozsáhlé znalosti právě proto, jaký byl, a protože Bronfman byl na rozdíl od něj naprosto důvěryhodný, hodný a upřímný, nevěděl prakticky nic. „Tak ven s tím,“ vybídl ho Skip.

„Tak dobře. Čili. Řekněme, že někoho poznáš, nějakou ženu, a povídáte si spolu. Začnete si rozumět, baví vás to, ale ten rozhovor pak skončí. Jak to uděláš, když chceš, abyste si povídali zase příště a třeba i někde jinde?“

NEOBYČEJNÁ DOBRODRUŽSTVÍ

Sorsby na Bronfmana nevěřicně zíral. „Počkej, to si musím hodit do google překladače.“

Zmizel a Bronfman slyšel, jak předstírá, že něco tůká na klávesnici. Dalo se dobře poznat, kdy člověk píše doopravdy a kdy jen jako, aby si z toho druhého udělal legraci, a Sorsby teď úplně prokazatelně psal jenom jako, aby si udělal z Bronfmana legraci.

Sorsby se znovu vynořil. „Jestli jsem to teda dobře pochopil, chceš pozvat nějakou dámu na rande.“

„Tiše, prosím tě,“ sykl Bronfman. „A je to jinak.“ Pozvat dámu – tuto dámu – na rande byla pro Bronfmana příliš vysoká matematika. Nejdřív se musel naučit, jak se s ní vůbec dát do řeči. Jak se zapojit do fungování světa. Všechno to šlo nějak hrozně rychle! Carla D'Angelová mu dala devětašedesát dní, a on začal prakticky hned ten první! Měl jen mlhavou představu, jak vypadá skutečná schůzka se ženou, protože jich absolvoval jen velmi málo. A cítil, že to ani úplně pravé schůzky nebyly, tak jako když jíte čínu v čínské restauraci a tušíte, že to asi není pravé jídlo, jaké jedí skuteční Číňané v Číně.

„Jen si s ní chci povídat.“

„Kolik ti je, Bronfmane?“

„Třicet čtyři,“ odvětil.

„Jsi o deset let starší než já.“

„Co tím chceš říct? Že se mám zeptat někoho s většími zkušenostmi?“

„Ne,“ opáčil. „Spíš bych řekl s menšími. Já totiž absolutně nechápu, jak může chlap ve čtyřiatřiceti letech nevědět, jak se bavit s holkou, protože to by měl umět už ve dvanácti! A někdo to umí od narození. Staly se případy, že už mimino na

sále si dávalo rande se sestrou, sotva mu přestřihla pupeční šňůru! Tos nevěděl, Bronfmane? To se totiž fakt stalo.“

„Ne, nestalo,“ namítl Bronfman.

„No tak nestalo. Ale trochu přeháním jen proto, abych ti vysvětlil, jak je strašně divné, když chlap tvého věku neví, jak se začít bavit s ženskou.“

Bronfman neměl Skipa Sorsbyho rád. Nikdy si na něj nepotrpěl a každý den se přihodilo něco, čím mu připomněl, proč ho nemá rád. „Tak ti děkuji za cenné vtipy.“

Sorsby na něj přátelsky mrknul.

„Hele, kdybych byl čurák, tak ti řeknu nějakou kravinu, jako třeba *No tak ji prostě někam pozvi*, ale oba víme, že je to složitější. Jde o to, *jak* jí to podáš. Jak při tom vypadáš. Jak moc nonšalance do toho chceš vložit – nebo třeba nonšalantní být vůbec nechceš. A taky – teda ne že by mi do toho něco bylo – ale možná by ti stálo za to na sobě trošičku zapracovat. Zpevnit postavu. Ukázat jí pekáč buchet.“ Zběžně si Bronfmana prohlédl. „Já taky nejsem zrovna v nejlepším formě,“ ujistil ho Sorsby, kterému rostl pěkný pupek, „ale pro mě je to otázka životního stylu. Ty potřebuješ vykrmit. Takhle vypadáš, jako že nemáš o nic zájem.“

To byla pravda. Bronfman si raději ani nepředstavoval, jak vypadá pod oblečením. Zrcadlům se vyhýbal stejně jako projíždějícím autům.

Sorsby si zamyšleně žužlal spodní ret. „To je asi tak všechno,“ řekl. Zavřel oči, sepjál ruce, jako by si pro sebe mumlal nějakou mantru, a pomalu se sesul za svoji zástěnu. A Bronfman doufal, že navždy.

Nemohl se ani pohnout. Obklopoval ho hluk a šum kanceláře, hučení klimatizace, zvonění telefonů, podrážděné bu-

NEOBYČEJNÁ DOBRODRUŽSTVÍ

šení do klávesnice, smích, srkání kávy a šumění vrtulek za chladicími mřížkami počítačů. Vytáhl z plastové krabičky vpravo od myši tři pospojované stříbrné kancelářské sponky a začal je pomalu, bezmyšlenkovitě roztahovat a všelijak ohýbat, až vytvořily obrazec, který zdánlivě připomínal – opravdu – žirafu. Nebo něco hodně podobného žirafě.

Tak ji prostě někam pozvi, řekl ten čurák.

Dobrá rada.

V

Říkal si, že dneska stejně chtěl odejít dřív, a byla to pravda. Máti měla narozeniny – sedmdesáté – a čím byla starší, nutila ho k sobě jezdit dřív a dřív. (Dnes ho pozvala na půl šestou. Jestli se dožije osmdesátky, budou večerět hned dopoledne.) Ale pravda byla taková, že mu nešla z hlavy Sheila McNabbová, myslel na ni celý den. Dokonce i když myslel na něco jiného, myslel ve skutečnosti na ni, a když ne na ni, tak na žirafy, kosmany, žáby a na to, jaké by to bylo žít v Paříži, a to bylo zase totéž, jako kdyby myslel přímo na ni, protože nebýt jí, na nic z toho by nemyslel. A tak odešel z kanceláře skoro o půl hodiny dřív, aby s ní mohl mluvit ještě jednou. Podruhé v ten samý den, kdy už s ní jednou mluvil.

Byl zvědavý, co se přihodí tentokrát.

A tak si uklidil stůl, oblékl sako, nastoupil do výtahu a jel do recepcce splnit svůj osudový úkol. Výtahy v jiných budovách obvykle hladce sviští vzhůru a dolů jako schránky potrubní pošty, ale tenhle výtah skřípal a sténal, kodrcal a zastavoval a byl pomalejší než chromý pes. Ale Bronfman byl dnes rád, že mu to tak dlouho trvá, protože pořád ještě netušil, co Sheile McNabbové řekne, a třebaže měl s rozhodnutími na poslední chvíli celoživotně špatné zkušenosti, doufal, že se to dole ně-

NEOBYČEJNÁ DOBRODRUŽSTVÍ

jak samo od sebe vyřeší. V poledne se to taky rozvinulo tak pozoruhodně, že se mu nic podobného v životě ještě nestalo – a tak věřil, že se něco podobného přihodí i teď. Něco úplně neobvyklého. Když výtah zastavil, Bronfmanova mysl stále ležela ladem jako neorané pole. Dveře zaskřípěly a Bronfman učinil krok vstříc budoucnosti, v níž na něj čekala tato žena.

Ale Sheila McNabbová byla pryč. Za jejím pultíkem seděl Crawford, údržbář Cranstonova paláce, a opovržlivě si měřil pohledem telefonní ústřednu. Crawford pocházel z Texasu a přistupoval k porouchaným věcem s urputností a fortelem pravého rančera. Spravil všechno, i kdyby čert na koze jezdil – a když se to nepovedlo dnes, tak zítra už mu to vzdorovat nebude. Bronfman ho viděl sestavovat stěny kóje, instalovat software i vytáhnout elektřinu z rozbité zásuvky. Postavu měl jako zápasník, a od té doby, co před šesti lety nechal kouření, neustále žmoulal v zubech špachtličku na míchání kávy. Vždycky ji rozžůžlal na mokré třísky, vyhodil a strčil do pusy další. Žmoulal jednu od druhé.

Úkosem se podíval na překvapeného Bronfmana. Něco tady nehrálo. Její jmenovka zmizela.

„Co pro vás můžu udělat?“ zeptal se ho Crawford.

„Nevíte, kam se poděla Sheila?“ vyhrkl Bronfman. „Sheila McNabbová. Ta recepční.“

Crawford pokrčil rameny. „Tak to teda netuším. Ale co jsem slyšel, jen tady zaskakovala. Nejspíš už je pryč.“

„Pryč?“

„Jo, pryč. Už je z ní jen holka, co tu kdysi pracovala. Jako ta holka, co tu pracovala před ní, a ta, co tu byla ještě dřív. Těch už se tu vystříдалo.“ Crawford usilovně žvýkal špachtličku. Bronfmana napadlo, jestli je ve skutečnosti nejlí.

Přikývl. „Aha,“ řekl. „Myslíte, že by se s ní dalo nějak spojit?“

„Určitě,“ prohlásil Crawford. „Člověk se přece nepropadne do země. Ale co vím, tak tyhle informace hlídá Cranstonovské gestapo jako oko v hlavě. Proč? Dlužila vám peníze?“

Crawford na něj mrkl. To už byl dnes druhý člověk, který na něj mrkl.

„Ne,“ zavrtěl hlavou Bronfman. „Jen jsem jí chtěl něco říct. Bavili jsme se dneska v poledne...“

„Chápu. Už jste měl pěkně nakročino, a najednou frnkla a vy jste nahranej. Taky jsem se s ní párkrát bavil. Milá holka. Taková nevinná tvářička, ale odklopíte pokličku a pod ní se vaří kotel. Jo, typická péčková mašina, jestli mi rozumíte.“

Bronfman mu nerozuměl. Tenhle termín neznal. Ale podle toho, jak se Crawford šklebil, pochopil, že to musí být něco velice dobrého, nebo naopak příšerného, anebo možná obojí. „Jen jsem s ní potřeboval mluvit,“ hlesl.

Crawford ho neposlouchal. „Ale magor, to bylo vidět. Jednu chvíli se vznáší v oblacích, všemu se směje, a za chvíli sedí schlíplá jak cirkusovej slon. Kdepak, já už se dávno přestal snažit rozumět ženským. Ono to možná ani nejde. Ženská, to je kupa kabelů pod proudem a sem tam do toho ukápne někde z kohoutku. Jestli mi rozumíte.“

„Aha,“ řekl Bronfman, ale neměl ani zdání, o čem to mluví. Nevěděl si rady co teď.

Crawforda mezitím přestal Bronfman zajímat a vrátil se zpátky k ústředně. „Tak jo,“ pravil. „*Arrivederci*.“

Bronfman se otočil a odcházel od pultíku, za nímž sedávala Sheila McNabbová. Šel jako robot, ztracen v neznámých citech, zmaten termínem péčková mašina a mířil nejspíš

NEOBYČEJNÁ DOBRODRUŽSTVÍ

k autu. Žaludek se mu stahoval do uzlu. Zastesklo se mu po ní. Dokonce se bez ní začínal cítit trochu osamělý. Ale proč? Nikdy předtím s ní neprohodil slovo, až dnes. Jeho stesk nedával žádný smysl. Jenže ona zažehla v temných zákoutích osamělé duše jiskřičku, z níž mohl vyrůst plamínek. Ale jiskřička zhasla a z Bronfmana byl zase jen Bronfman. Probudil se z transu a uvědomil si, že sedí v autě a jede ulicemi Birminghamu na návštěvu k matce.

VI

K sedmdesátým narozeninám objednal máti elektricky vyhřívané bačkory, protože si stěžovala, že má věčně, *věčně* studené nohy. Cestou se ještě stavil v obchodě pro její nejoblíbenější skotskou. Byla tak drahá, že neuměl ani pořádně vyslovit její název. Musel si ho napsat na papírek a podat ho prodavačce, jako kdyby po ní chtěl denní tržbu z kasy. On sám whisky moc nepil, chutnalo mu spíš bílé víno a v létě si sem tam dal sangriu. Na semaforu si láhev prohlédl. Byl na ní návod, jak namíchat koktejl Rob Roy. Přidá se trochu toho a trochu tamtoho. Někdo musel ten návod napsat. Třeba to byla Sheila. Třeba je to znamení.

Zaparkoval a sebral dárky. Pak se sebral i sám. Zhluboka se nadechl. Bronfman měl sice máti nejradši na celém světě – i když stejně nikoho jiného neměl a ona na tom byla podobně – vyjít s ní bývalo těžké, někdy až k zlosti. Hlavně v posledních měsících ho stála každá návštěva spoustu sil. Začala působit poněkud zmateně – byla roztomilá, divná, zlostná a hrozně zapomínala. Její přemrštěně svobodomyšlný duch odjakživa trpěl nedostatkem zdravé soudnosti, ale Bronfmanovi začínalo docházet, že teď už nejde jen o nedostatek soudnosti. Obával se, že jí to přestává myslet.

NEOBYČEJNÁ DOBRODRUŽSTVÍ

V domě bylo ticho, ale to tu vládlo skoro pořád. Všiml si, že staří lidé nevyhlazují prakticky žádné zvuky, leda si odkašlávají. Ale stejně, vždycky když vstoupil do toho bezhlesého šera, napadala ho jedna černá myšlenka za druhou.

„Máti!“ zavolal. „Máti! Muriel!“

Nic. Zavolal znovu. Srdce se mu rozbušilo a v uších mu začala tepat krev.

Dveře na dvorek byly otevřené. Divné. Vykoukl ven a uviděl, že otevřená vrátka dozadu na zahradu, která bývala vždycky – úplně vždycky – zavřená, drncají v mírném větříku o plot. Bronfmanovi už znělo v uších: *A tam jsem ji našel.*

A tam ji také našel. Ovšem nikoli mrtvou, nýbrž naopak velmi živou. Klečela k němu zády, v ruce malou lopatku a usilovně jí rýpala v hlíně. Na sobě měla krátké kalhoty s veselým květinovým potiskem, tričko s reklamou na nějaký charitativní běh a byla bosa. Kostnaté kotníky jí trčely do stran jako ocasní trny stegosaura, chodidla měla plochá, vrásčitá a černá od zažrané hlíny. To už snad ani nepůjde umýt.

„Máti? Co to tady děláš? To jsem já, Edsel.“ Před několika týdny mu řekla Frankie; proto se raději hlásil jmenovitě. Ale ona nic, ani se neotočila. Rozhlédl se. Jejich zahrada nikdy moc zahradu nepřipomínala. Malé nevzhledné trsy nějakého plevele, který se vytahoval za světlem, na plotě chumáče popínavé puerárie, místo trávníku ztvrdlá hlína a dvě ambroně.

Konečně se k němu otočila a usmála se. Vrásčitý obličej ušpiněný od hlíny vypadal, jako by se chystala na nějaké setkání šamanů starých australských kmenů.

„Hledám Barneyho,“ oznámila mu vesele.

„Barneyho?“

Zase se otočila a s vervou se pustila do dalšího hrabání.

Vytahovala ze země různé drobné poklady, na které ovšem neviděl. Barney byl pes, kterého dostal v deseti letech a měl ho do jedenácti a půl. Před čtvrtstoletím ho spolu pochovali, když ho našli ležet u silnice bez viditelného zranění – byl prostě mrtvý, nejspíš ho srazilo auto, usoudili. Máti mu tehdy vykopala hrobeček a Bronfman přihlížel. Cigaretu si odložila na dřevěný plot, kde pomalu doutnala. Když hrobeček vykopala, nacpala do něj mrtvolku a zasypala ji vrstvičkou hlíny (Bronfman viděl, jak zpod drnu ještě trčí kousek igelitového rubáše, do nějž Barneyho zabalili), pak si zase vzala z plotu cigaretu, dlouze a zhluboka potáhla a v záchvatu kuřáckého kašle prohlásila: „Prach jsi a v prach se obrátíš, Edsele.“

Tak hrozně zestárla. Dokonce i uši měla staré a svraštělé. Připomínaly spíš divné mlže, co opustili ulitu, vylezli z moře a přilepili se jí k hlavě. Před lety nechala kouření a od té doby náruživě žvýkala nicoretty. Trochu se mu po jejích cigaretách stýskalo – pach kouře měl spojený s domovem. Bylo to příjemné. Chtěl ji v tom zlovyku podporovat, protože se nedokázal rozloučit s jejím mladším já, které si zafixoval v dětství. Muriel ho sice měla až v šestatřiceti, ale i tehdy vypadala mladší než matky jeho spolužáků – byla hezčí, měla větší šmrnc a taky byla chytřejší. Svobodná matka. O žádném manželovi ani otci se nikdy nemluvalo, protože žádný nebyl, tedy kromě toho v biologickém smyslu slova. Bronfman se narodil ze vztahu na jednu noc s nějakým Royem, nebo jak se jmenoval. Jestliže přišel Bronfman na svět v podstatě omylem, pak Muriel se stejným omylem stala matkou. A přestože se snažila zhostit všech funkcí, které se u matky předpokládaly (chodila s ním po narozeninových oslavách, na fotbal, na pikniky k sousedům i na školní besídky), čini-

NEOBYČEJNÁ DOBRODRUŽSTVÍ

la tak s jistým ironickým nadhledem. Tvářila se, jako by jen předstírala, že je svobodná matka bílé pleti náležící ke střední třídě – dokonce advokátní koncipientka – ale že ve skutečnosti je někdo úplně jiný.

Uměla svůj šarm prodat. Byla tak trochu vamp. Nosila kovbojské boty, sukně a blůzičky rozepnuté o jeden knoflíček hloub, než by se slušelo. Žvýkání žvýkačky povýšila na umělecký žánr; dokázala udělat bublinu přesně ve chvíli, kdy se jí zdálo, že jí není věnována dostatečná pozornost. Nad horním rtem vpravo pod nosem měla maličkou pihu krásy. Vypadala přesně jako svobodná matka, která se klidně vyspí s vaším manželem. Teprve mnohem později se dozvěděl – od ní – že přesně to dělala. Bronfmanovým životem a rodným domem prošly zástupy „strýčků“. Byli to herci malých rolí a nepodstatných replik. Někteří byli právníci, jiní zase darebáci, mandanti těch právníků. Všichni byli celkem fajn, ale chovali se lehce odtažitě, jako každý, kdo si něco jen pronajímá, a nekupuje.

Ale od odchodu toho posledního – strýčka Radžíva – uplynulo hodně vody. Jediným mužem jejího života už byl jen Bronfman a ten právě přihlížel, jak se hrabe v hrobečku jejich psa. Co teď? Nemá ji odtamtud odtáhnout? Někoho zavolat? Nic mu nepřipadalo úplně správné, ale jen tak tam stát s láhví skotské v jedné ruce a elektrickými bačkorami ve druhé mu připadalo obzvlášť hloupé.

A vtom přestala hrabat. Otočila se na syna a tak se rozzářila, až jí z tváří opadávaly šnupečky hlíny.

„Už jsem ho našla,“ oznámila.

Bronfman šel za matkou po cestičce k domu. Kráčela tak